

LIBRIS

We know
books

Redactare, tehnoredactare: Andreia E. Breaz

Colecție: *THALIA*

Coordonator colecție: Ion Moldovan

Grafica siglei colecției: Valeriu Gh. Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOLDOVAN, ION

Gheorghe Dinică – „Marele singuratic” .../ Ion Moldovan;
pref.: Domnica Țundrea. – Cluj-Napoca: Ecou Transilvan,
2023

ISBN 978-630-311-058-5

I. Țundrea, Domnica (pref.)

821.135.1

792

© Ion Moldovan

Toate drepturile sunt rezervate.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2023

Editor: Nadia Fărcaș

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

**Prezenta ediție a apărut cu sprijinul
Centrului Național al Cinematografiei.**

Ion Moldovan

Colecția Thalia

GHEORGHE DINICĂ

„MARELE SINGURATIC”...

Editura Ecou Transilvan

Cluj-Napoca

2023

În distribuție: Radu Beligan, Mihai Călin,
Constantin Dinulescu, Gheorghe Dinică, Alfred
Demetriu, Alexandru Georgescu, George Motoi,
Eusebiu Ștefănescu, Bogdan Mușatescu, Valentin
Jrutescu, Grigore Nagacevski, George Călin, Eugen
Cristea, Tomi Cristin, Traian Stănescu, Liviu Crăciun,
Mircea Albulescu, Andrei Ionescu, Marin Negrea,
Dragoș Ionescu, Mircea Cojan, Andrei Duban, Răzvan
Popa, Adrian Negru, Silvana Ionescu

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
GABRIELA DINICĂ: <i>În viața mea, Gheorghe continuă să fie foarte prezent</i>	9
COCA BLOOS: <i>Gheorghe Dinică nu interpreta roluri, el crea personaje</i>	31
SIMONA BONDOL: <i>Fără Gheorghe Dinică, teatrul românesc nu ar fi putut fi ceea ce a fost</i>	40
OVIDIU CUNCEA: <i>Gheorghe Dinică a fost actorul care în carieră nu a avut niciun eșec</i>	47
CONSTANTIN DINULESCU: <i>L-am admirat ca actor și l-am iubit ca om</i>	53
DORINA LAZĂR: <i>Gheorghe Dinică va trăi „cât veacul”</i>	64
ADELA MĂRCULESCU: <i>Avea un soi de gingășie, de inocență, care veneau din bucuria lui de a ști că face bine celor din jur</i>	73
NICOLAE MĂRGINEANU: <i>Gheorghe Dinică putea juca orice personaj</i>	82
IRINA-MARGARETA NISTOR: <i>Fără Gheorghe Dinică, am fi fost mai săraci cinematografic și teatral</i>	88
IOANA PAVELESCU: <i>Singur, chinuit și unic</i>	93
VIRGINIA ROGIN: <i>Un om profund și extrem de rafinat</i>	98
ANEXE.....	105
Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică	
„I. L. Caragiale” București.....	125
Teatrul de Comedie.....	127
Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”.....	133
Teatrul Odeon.....	135
Teatrul Național „I. L. Caragiale” București.....	136
Teatrul Mic.....	150
Teatru TV.....	150
Filmografie.....	157
Seriale TV.....	192
Teatru Radiofonic.....	193

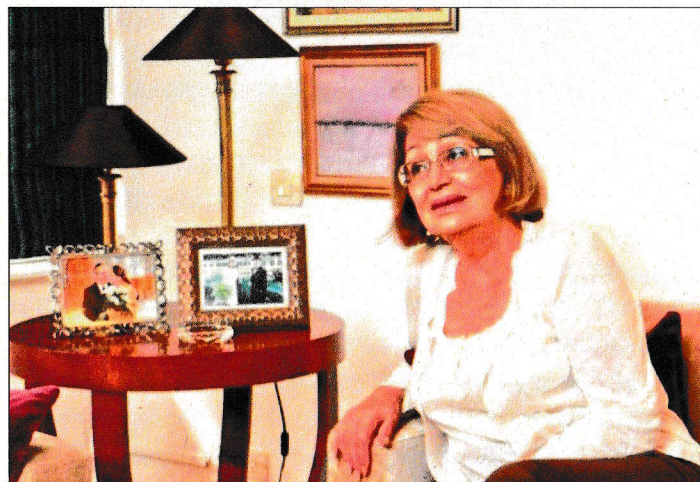
zâmbetul lui. Fiecare dintre noi are un Gheorghe Dinică al lui.

Completându-i portretul imaginar cu amintirile, perspectivele, ecourile pe care le oferă și le naște cartea, figura Actorului capătă un contur și mai pregnant, și mai elocvent, definindu-se prin vibrație și incandescență și câștigând culoare, prezență, emoție.

Domnica Țundrea

GABRIELA DINICĂ

**În viața mea, Gheorghe
continuă să fie foarte prezent**

Doamnă Gabriela Dinică, vă mulțumesc mult că ați acceptat să stăm de vorbă, discuția pe care urmează să o purtăm fiind foarte importantă pentru cartea de amintiri și evocări pe care intenționez să o scriu despre soțul dumneavoastră, actorul Gheorghe Dinică.

Eu îți mulțumesc pentru că ai avut ideea unei astfel de cărți, care, într-un fel, să-l readucă în actualitate pe Gheorghe Dinică.

Nu cred că după plecarea lui din lumea aceasta, actorul Gheorghe Dinică nu a mai fost în actualitate. Au rămas filmele în care a creat roluri de neuitat, au rămas înregistrările din Radio și Televiziune, a rămas, într-un cuvânt, amintirea lui, care cred că este încă foarte vie.

Așa să fie...

Doamnă Dinică, ne știm de ceva vreme, avem câțiva prieteni comuni, ați fost la câteva lansări ale unor cărți ale mele, despre colegi de teatru ai soțului dumneavoastră, dar niciodată nu am reușit să stăm de vorbă pe îndelete.

Iată că ocazia s-a ivit, și asta facem acum.

V-am spus, cred, că dorința mea este ca în cartea pe care intenționez să o scriu, cititorii să descopere un Gheorghe Dinică „altfel” decât cel cunoscut îndeobște și vă mărturisesc cu mare bucurie că, prin interviurile pe care le-am realizat până acum, cred că voi reuși acest lucru. Și, ca să mă duc la și mai sigur, iată, vă cer ajutorul și dumneavoastră.

Întreabă-mă și-ți răspund.

Începem cu începutul. Doamnă, vă rog să-mi iertați curiozitatea, dar, credeți-mă, nu pot să-mi imaginez cum „durul” Gheorghe Dinică a cerut-o în căsătorie pe fermecătoarea femeie în fața căreia mă aflu eu acum... Clar de lună? Îngenuncheri? Muzică romantică? Jurăminte de genul „până când moartea ne va despărți”?

Trebuie să iei în seamă că noi, atunci când am hotărât să ne căsătorim, eram oameni în toată firea.

Gheorghe avea șazeci de ani, eu mai puțini, cincizeci, dar tot om matur eram, prin urmare, am tratat momentul acela, și unul, și celălalt, cu responsabilitate și în deplină cunoștință a ceea ce înseamnă căsătoria.

Cum v-ați cunoscut cu Gheorghe Dinică?

Eu, o vreme, am fost plecată din țară. M-am întors în 1992 și ne-am cunoscut vreo doi ani mai târziu.

În ce împrejurări?

Invitasem într-o zi la masă niște prieteni. Primisem un pește foarte mare, din care puteau să mănânce sănătos mai multe persoane. Așa că am pregătit o masă cu pește. Unul dintre prietenii pe care-i invitasem îl cunoștea pe Gheorghe, cu care absolut întâmplător s-a întâlnit pe drum, venind spre mine. I-a propus să-l însoțească, Gheorghe a acceptat și asta a fost prima întâlnire.

Prezența lui Gheorghe Dinică atunci, la acea masă cu pește, la dumneavoastră în casă, v-a impresionat? Era un mare actor, un om foarte cunoscut și apreciat, cu care v-ați trezit dintr-o dată în casă.

Sunt persoane cărora le place să stabilească relații cu personalități. Nu făceam parte dintre ele. De altfel, și după ce ne-am căsătorit mi-a fost foarte greu să suport privirile care se fixau asupra noastră atunci când ieșeam împreună fie la un restaurant, fie la cumpărături sau la piață.

După această primă întâlnire v-ați gândit la căsătorie?

O, nu. Mai ales că el a fost primul care a plecat, dintre musafiri. Nici nu a mâncat mare lucru... Era și foarte cald în ziua aceea... La plecare, mi-a cerut numărul de telefon... După vreo două zile, m-a sunat. Era puțin neliniștit pentru că trebuia să fie chemat la un film pe care urma să-l facă Mircea Daneliuc, film care până la urmă nu s-a mai făcut. Ne-am mai întâlnit apoi, am început să ieșim împreună, iar la scurtă vreme ne-am căsătorit.

Cu masa din ziua aceea călduroasă, e clar că nu l-ați cucerit pe Gheorghe Dinică. Ce credeți că l-a atras la dumneavoastră? Dincolo de faptul că sunteți o femeie frumoasă și plină de distincție.

Mersi, ești draguț... Cred că felul meu de a fi. Am fost și sunt un om calm, liniștit, echilibrat... Poate de un astfel de om avea nevoie în preajma lui.

Și tot nu mi-ați spus cum v-a cerut Gheorghe Dinică în căsătorie.

Îți spuneam că de la o vreme începuserăm să ieșim împreună, un lucru neobișnuit pentru Gheorghe, care, până atunci, nu ieșea niciodată însoțit. Presa a început să scrie despre noi, iar după premiera filmului „Terente”, la care am fost tot împreună și unde, firește, am fost văzuți de multă lume și de mulți jurnaliști care au fost „pe fază”, într-o publicație, cred că revista „VIP”, pe care o conducea George Stanca, a apărut pe prima pagină o fotografie mare cu Gheorghe, sub care scria cu litere de-o șchioapă și cu multe semne de întrebare la urmă: „Gheorghe Dinică s-a însurat?????” Când

a văzut asta, mi-a spus: „Hai să ne căsătorim, să nu-i facem de râs.”

O cerere în căsătorie în stilul „Gheorghe Dinică”, aș spune.

Așa a fost.

Unde a avut loc cererea în căsătorie?

La Covasna.

Ce făceați acolo?

Mă invitase el pentru câteva zile în stațiune. În treacăt fie spus, zilele acelea acolo nu mi-au făcut deloc bine, din punctul de vedere al sănătății, pentru că eu sunt hipotensivă, iar atmosfera și condițiile climatice de acolo nu mi se potriveau deloc.

Dar a meritat, pentru că ați fost cerută de Gheorghe Dinică în căsătorie. Era prima dată când făcea lucrul acesta, sau a mai avut și alte tentative?

Mă mai ceruse și înainte, dar nu i-am dat un răspuns clar. Înainte să mă ceară de nevastă acolo, la Covasna, mi-a spus că visase că ne căsătoriserăm. „Asta o fi însemnând că nu ne căsătorim?”, m-a întrebat.

De ce credeți că până la șaiszeci de ani soțul dumneavoastră nu s-a căsătorit? V-a spus vreo dată motivul?

Gheorghe toată viața și-a dedicat-o meseriei. A fost principala lui preocupare. Meseria era pe primul plan. A muncit foarte mult în tinerețe, de fapt toată viața. Nu a vrut să „încurce” pe nimeni. „Cum

să lași o nevastă și copii și să pleci?” spunea el. Meseria asta a lor, a actorilor, este foarte hulpavă și acaparatoare. Pleca în lungi turnee, săptămâni în șir uneori, apoi alte multe zile și nopți la filmări... Probabil nu voia să facă pe nimeni să sufere din cauza absenței lui de acasă.

Când v-ați căsătorit?

În ziua de 2 februarie 1996. Era într-o zi de luni. Am căutat să fie o zi mai liberă la ofițerul stării civile, iar după noi să nu urmeze altă căsătorie.

A fost ceva foarte discret, înțeleg.

N-am fost decât noi doi și prietenul care ne-a făcut cunoștință.

V-ați cununat și religios?

După câțiva ani ne-am cununat și la preot.

Ceremonialul religios a fost tot cu participare restrânsă?

Au fost doar Gheorghe și cu mine, nașii și preotul. După cununie, am ieșit cu nașii la un local. Asta a fost nunta.

Îmi spuneți că soțul dumneavoastră avea șaiszeci de ani când v-ați căsătorit. O vârstă la care, v-o spune Stan Pățitul, este destul de greu să te obișnuiești cu un mod de viață cu totul altul decât cel cu care ai fost obișnuit înainte. Una este să fii „becher” și cu totul altceva este să fii familist. S-a acomodat greu soțul dumneavoastră la noul statut?

S-a obișnuit cu viața de familist foarte repede, de parcă ar fi fost soț de-o viață.

Poate și de aceea, cei care l-au cunoscut pe soțul dumneavoastră spun că după căsătorie a devenit alt om. Dintr-un obișnuit al restaurantelor, peste noapte, ca să zic așa, Gheorghe Dinică s-a transformat într-un familist convins.

Din punctul de vedere al „ieșirii cu băieții”, dacă la asta te referi, într-adevăr, a fost schimbare majoră.

Multă lume, doamnă, vă atribuie dumneavoastră meritul acestei schimbări în viața lui Gheorghe Dinică. Cum ați reușit un lucru pe care multe alte soții nu-l reușesc?

Eu cred că, prin căsătorie, Gheorghe a găsit ceea ce-i lipsea pe planul vieții particulare, private. Profesional era împlinit. Reușise tot ce și-ar fi putut dori ca actor: avea succes, era foarte solicitat și în teatru, și în film, publicul îl iubea... Dar, se pare că doar aceste lucruri nu erau de ajuns pentru a fi fericit și liniștit.

Despre dumneavoastră, Gheorghe Dinică spunea așa: „E o femeie care are o relație clară cu viața și care a făcut ordine în dezordinea vieții mele”. Nu v-ați gândit să împărtășiți și altor femei, scriind o carte, de pildă, cum ați reușit „să faceți ordine în dezordinea” vieții omului de lângă dumneavoastră?

De reținut... Cine știe?...

Vorbeați despre viața profesională a lui Gheorghe Dinică. Dumneavoastră, doamnă, cum v-ați implicat în meseria soțului? Vă întreb pentru că se știe că atunci când doar unul dintre soți este artist, celuilalt nu-i pot fi indiferente toate zbatările, zbuciumul, căutările, emoțiile, renunțările partenerului de viață, legate de meserie.

Cu sau fără legătură cu întrebarea ta, trebuie să-ți spun că știu familii în care ambii soți sunt actori, dar care niciodată acasă nu vorbesc despre meserie. Pe Gheorghe nu aveam cum să-l ajut în meserie. El știa foarte bine ce are de făcut.

Mă gândeam că poate îl ajutați să repete acasă textele.

El repeta la teatru întotdeauna. Doar în ultima vreme îl mai ascultam sau „îi dădeam replica”, dar tot ceea ce era legat de un rol, nuanțe, tot felul de găselnițe, astea le făcea la repetițiile de la teatru.

În materie de meserie, îi dădeți sfaturi? Îi spuneți ce nu vă plăcea la un rol? Sunt actori care îmi spuneau că cei mai exigenți critici pentru ei sunt cei din familie.

Gheorghe era neînduplecat față de el însuși atunci când era vorba de meserie. Știa perfect ce făcea bine și ce nu. Nu-i plăcea deloc să fie lăudat, să i se spună lucrurile bune din ceea ce făcea, să i se spună cât de bun era într-un rol.

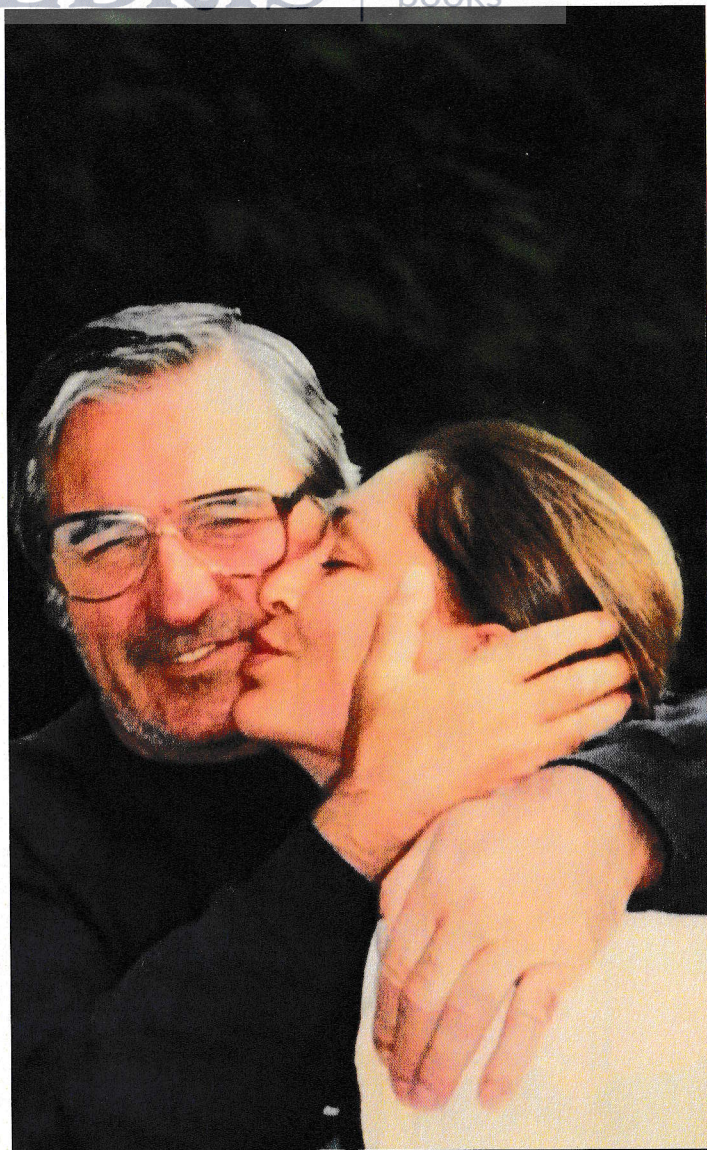
Asta îmi aduce aminte de Draga...

Cu care a fost foarte bun prieten și de care a fost foarte legat. O aprecia mult. Au și făcut roluri frumoase împreună și în teatru, și în film.

Gabriela și Gheorghe Dinică

Gabriela și Gheorghe Dinică

Gabriela și Gheorghe Dinică

